

[Justitsministeren]

dere debat om udlændingeloven må vi så tage i en anden sammenhæng, og det vil regeringen selvfølgelig også lægge op til.

Fru Dorte Bennedsen og også fru Ebba Strange var inde på spørgsmålet om de 10 måneder, og det er rigtigt, at hvis man lægger de forskellige frister sammen, som er i konventionen, giver det i alt 10 måneder. Jeg kan sige, at det første udkast, der lå til konventionstekst, indeholdt nogle frister, som var væsentlig længere. Fra dansk side har vi under hele arbejdet med udformningen af konventionen lagt megen vægt på at forsøge at få en afkorting af disse frister, og det kan man også sige er lykkedes, selv om der fortsat er tale om et ganske langt tidsrum.

Med hensyn til de frister, som vi fra dansk side selv er herre over, er der naturligvis ikke noget, der tvinger os til at udnytte dem fuldt ud, og jeg kan derfor godt love, at vi vil bestræbe os på i alle tilfælde at træffe afgørelser så hurtigt som overhovedet muligt, dels i det tilfælde hvor Danmark ønsker at fremsætte anmodning om overtagelse over for en anden medlemsstat, dels i det tilfælde hvor Danmark bliver anmodet om at overtage en asylansøger. Det vil efter min opfattelse være bedst af hensyn til asylansøgeren, at man så hurtigt som muligt får en afklaring af, hvilken medlemsstat der skal behandle ansøgningen; hertil kommer så, at vi ikke fra dansk side ønsker at bruge flere ressourcer end nødvendigt på asylansøgere, hvis ansøgninger ikke skal behandles af os.

Det er sådan i vores udlændingelov i dag, at beslutning om afvisning skal være truffet inden 3 måneder efter indrejsen, og derfor kunne man godt forestille sig, at vi internt i Danmark fastsætter en kortere frist end de seks måneder; det kunne f.eks. være 3 måneder for at fremsætte anmodning over for en anden medlemsstat om overtagelse af en asylansøger. Det vil vi fra Justitsministeriets side gerne overveje i forbindelse med udformningen af det lovforslag, som skal fremsættes med henblik på ratifikationen af konventionen. Det er klart, at vi ikke kan hindre, som konventionsteksten nu er udformet, at andre lande udnytter deres frister fuldt ud, men på den baggrund kan jeg i hvert fald tilsige, at det er et felt, som vi er opmærksom på, hvor vi har bidraget til en afkorting så meget, som det nu var muligt, og hvor vi også har mulighed for i vores nationale lovgivning at gøre noget.

Fru Ebba Strange var inde på spørgsmålet om, hvordan reglerne er i andre lande. Hertil er at sige, at det er et område, som man også har drøftet i EF-sammenhæng, fordi der er utrolig mange varianter, kan man sige, af udlændingelovgivningerne og også af den måde, hvorpå de administreres i de enkelte EF-lande. Som et tilføjelse til en større koordinering af hele udlændingepolitikken i de kommende år – hvad man jo nok må forestille sig vil ske – har man fra Fællesskabets side igangsat et arbejde, hvor man indkalder oplysninger om, hvordan lovgivningen og administrationen er i de enkelte lande, så man bare kan danne sig et overblik over, hvordan udlændingeloven egentlig fungerer i medlemslandene. Det er et arbejde, der pågår. Jeg tør ikke helt sige, hvor langt man er kommet, men det er en ganske stor operation, der her er tale om. Men vi vil naturligvis gerne forsøge at oversende det materiale, der måtte ligge på området, til udvalget.

Hr. Tom Behnke spurgte mig, om Fremskridtspartiets krav om en fælles asylpolitik var imødekommet med det forslag, der foreligger her. Dertil må jeg klart sige, at det er der ikke tale om i den forstand, at det, asylkonventionen vedrører, jo er ansvaret for, hvem der er forpligtet til at behandle asylansøgninger. Det er jo ikke et forslag, som beskæftiger sig med den materielle del af udlændingelovgivning, som jeg lige har været inde på; det er noget, der formentlig først vil komme til at ske over en årrække. Der er altså ikke tale om, at vi med dette forslag lægger op til, lige så lidt som andre lande gør det, at ensarte, at harmonisere vores materielle udlændingelovgivning.

Både hr. Niels Helveg Petersen og hr. Kofod-Svendsen var, som jeg tolkede det, positive over for, at vi fra dansk side kan underskrive, men ønsker en lidt stærkere præcisering af, hvilke lovændringer det så må føre til i den danske udlændingelov. Det er jo bl.a. det, vi nu får lejlighed til at gå i dybden med i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Som jeg startede med at sige, tror jeg, det er vigtigt, også af hensyn til den udvikling, der er i gang i Europa, at vi ikke bringer os i en situation, hvor denne sag får lov til at ligge til på den anden side af sommerferien. Jeg kan nære en bekymring for og en forventning om, at andre lande vil gå i gang med ratifikationsproceduren og vi derved bliver stillet i en vanskelig